

SARA SHEPARD

La novel·la en què es basa la continuació
de la sèrie de televisió *Pretty Little Liars*

*The
Perfectionists*
Bones noies

SARA SHEPARD

THE
PERFECTIONISTS
BONES NOIES

Traducció de Núria Parés

Fanbooks

Títol original: *The Perfectionists. The Good Girls*
© 2015, Alloy Entertainment i Sara Shepard
Publicat als Estats Units per HarperCollins Children's Books,
una divisió de HarperCollins Publishers
Imatges de la coberta: © Shutterstock
© de la traducció: Núria Parés, 2019
© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: maig del 2019

ISBN: 978-84-17515-40-9
Dipòsit legal: B. 6.669-2019
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol u

DIUMENGE AL MATÍ, la Mackenzie Wright era al davant de la comissaria de policia de Beacon Heights mirant la vorera amb posat taciturn. Uns núvols de tempesta baixos cobrien el cel. Sis cotxes de la brigada estaven aparcats en bateria a l'aparcament. Les altres noies de l'assignatura d'estudis cinematogràfics ja havien marxat, o eren amb els seus pares —els de la Mac no trigarien gaire a arribar—, o bé estaven soles.

Com si els hagués invocat amb el pensament, el sedan dels seus pares va aparèixer a l'aparcament. A la Mac se li va regirar l'estómac. Aquell matí havia anat allà amb l'Ava, però després que la policia truqués als seus pares, aquests havien insistit a anar-la a buscar. La Mac no s'imaginava com devia haver reaccionat la seva família en assabentar-se que havia entrat d'amagat a casa d'un professor, que, aquella mateixa nit, havia estat assassinat, apunyalat amb un ganivet de la cuina. Ella, la Mackenzie Wright, primera violoncel·lista, era sospitosa d'assassinat.

El cotxe es va aturar i la seva mare va sortir disparada del seient del copilot per fer una forta abraçada a la Mackenzie. Sorpresa amb aquella reacció, la Mac es va quedar rígida de cop.

—Estàs bé? —va dir la senyora Wright a l'espatlla de la Mac, amb la veu entretallada pels sanglots.

—Suposo —va contestar la noia.

El seu pare també va baixar del cotxe.

—Hem vingut tan ràpid com hem pogut. Què ha passat? La policia diu que vas entrar il·legalment en una casa? I que hi ha hagut un assassinat? Què està passant en aquest poble?

La Mac va respirar fondo abans de dir les paraules que havia assajat durant els últims cinc minuts.

—Va ser una confusió —va començar, a poc a poc—. Unes amigues i jo ens vam pensar que teníem una informació sobre la mort d'en Nolan Hotchkiss. Per això vam venir a la comissaria. Però llavors... llavors tot es va embolicar.

El pare va arrugar el front.

—Però, a veure, vas entrar o no vas entrar a casa d'un professor?

La Mac es va empassar la saliva. Li feia pànic aquesta part.

—Ens pensàvem que era a casa. La porta era oberta. Volíem fer-li unes quantes preguntes sobre la mort d'en Nolan.

Va abaixar la mirada. Els seus pares ja sabien qui era en Nolan Hotchkiss abans que morís. Tothom el coneixia. Els Hotchkiss eren rics i poderosos, fins i tot en l'influent, glamurós i perfecte món de Beacon Heights. El que els seus pares no sabien era el que en Nolan havia significat per a la Mac. Un temps enrere, havia convidat la Mac a sortir un parell de vegades. La va seduir, la va fer sentir bé, li va il·luminar la vida. Quan li va demanar unes quantes fotos, ella no va dubtar ni un moment: es va posar nua darrere del violoncel i se les va fer.

Resulta que en Nolan només volia les fotos per una aposta, cosa que la Mackenzie va saber quan el noi es va presentar a casa seva amb els amics, burlant-se d'ella i tirant-li els diners a la cara. Es podria dir que va ser un malson humiliant?

Pitjor, encara. La policia va trobar aquelles fotos al telèfon d'en Nolan, i per a ells constituïa un motiu tan bo com qualsevol altre perquè la Mac volgués assassinar en Nolan. No tenien cap prova de res de moment, però, tot i així, la cosa no pintava gens bé.

És per això que la Mackenzie i les altres noies van anar a casa d'en Granger, per intentar netejar els seus noms. Sabien que en Nolan tenia alguna cosa per incriminar en Granger —alguna cosa greu—, i van pensar que potser en Granger l'havia matat per fer-lo callar.

La senyora Wright es va apartar per mirar la Mac.

—De debò us pensàveu que el vostre professor havia tingut alguna cosa a veure amb la mort d'en Nolan? Quina mena de professor era?

—No era bo. —La Mac es va estremir amb la idea d'en Granger flirtejant amb algunes de les seves alumnes: la cosa greu que en Nolan havia descobert. Se'n van assabentar quan l'Ava va trobar un missatge amenaçador d'en Nolan al mòbil d'en Granger. Ah, i en Granger també havia flirtejat amb l'Ava.

Després de tafanejar per la casa d'en Granger i de trobar proves contundents que en Nolan estava fent xantatge al professor, van anar totes juntes a la comissaria de policia. Però no van rebre exactament la benvinguda càlida que s'esperaven. En Granger havia mort poca estona després que elles fugissin de casa seva. La parella de l'Ava —o potser exparella— les havia vist marxar de la casa d'en Granger i havia trucat a la policia.

A la Mackenzie li va venir al cap la discussió al·lucinant que acabava de tenir amb les seves amigues. «En Granger és l'assassí d'en Nolan?», havia preguntat la Caitlin. «O l'assassí d'en Nolan també ha matat en Granger... i ho ha fet de

manera que torni a semblar que hem sigut nosaltres?»». Ningú no tenia resposta. Tot tenia sentit quan es pensaven que en Granger havia matat en Nolan, però ara era evident que tot plegat era molt més complicat del que s'imaginaven.

El seu pare li va passar un braç al voltant de les espatlles, la va atraure cap a ell i la va fer tornar al present.

—Escolta, nosaltres et creiem; i no pateixis, que solucionarem aquest embolic —va dir—. Ja he trucat a un amic meu que és advocat. Em sap greu això que ha passat, especialment amb les bones notícies que hem tingut aquests dies.

La Mac va trigar uns instants a adonar-se a què es referia: se suposava que hauria d'estar celebrant la seva entrada, que encara no era oficial, a la Juilliard School de Nova York. Feia dos dies havien rebut la trucada d'una amiga de la mare —que tenia informació privilegiada de l'oficina d'admissions—, però encara no havien pogut celebrar la bona notícia. Tampoc no és que la Mac tingués gaires ganes de festa, ja que l'èxit havia quedat diluït pel fet que la Claire Coldwell també hi havia entrat.

El pare la va guiar cap al seient del darrere del cotxe.

—M'alegro que estiguis bé. Imagina't que hagués entrat un boig amb un ganivet quan encara eres a dins d'aquella casa.

—Ja ho sé, ja ho sé —va mussitar la Mac amb el cap cot—. Em sap greu. —Però això va fer que es preguntés a ella mateixa: si s'haguessin quedat a la casa d'en Granger, a una distància prudent, una estoneta més, haurien vist la persona que s'hi havia esquitllat i l'havia matat?

Estava a punt de pujar al cotxe quan va sentir una rialleta darrere seu. A l'altra banda del carrer, al jardí de casa seva, hi havia l'Amy no-sé-què, una noia de segon que coneixia de l'escola. L'Amy estava repenjada en un arbre, amb una tassa de cafè a les mans..., observant-la.

La Mac va abaixar el cap. Quanta estona feia que era allà, aquella noia? Havia sentit el que havien dit d'en Granger? Què en sabia, ella?

Va deixar anar un sospir i va seure al costat de la seva germana petita, la Sierra, que va mirar la Mac amb cautela, gairebé com si li tingués por. La Mac mirava endavant, fent veure que no se n'adonava, però quan va sentir el nom d'en Nolan a l'emissora de ràdio local, es va estremir.

«Continua la cerca de la persona que va enverinar el jove Hotchkiss la nit del...».

—Ja n'hi ha prou, d'això —va dir la senyora Wright amb brusquedat, mentre estirava la mà per sintonitzar l'emissora de música clàssica, on estava sonant Beethoven.

Ningú no va parlar durant el curt trajecte fins a casa. La Mac es va reclinar al seient i va tancar els ulls, estava profundament i terriblement cansada. El silenci es va trencar quan van aparcar al camí d'entrada i la senyora Wright es va aclarir la gola.

—Sembla que tens visita, Mackenzie.

La Mac va obrir els ulls de cop i va seguir la mirada de la seva mare. Primer es va pensar que devia ser la Claire, la seva ex millor amiga. Li va venir pànic de cop. Després de l'intent de la Claire de sabotejar l'audició de la Mac per fer les proves a la Juilliard, li havien passat les ganes de tornar-la a veure. La idea d'estar-se els propers quatre anys amb ella —a l'escola on totes dues s'havien deixat la pell per poder entrar a estudiar— li semblava una mena de broma de mal gust.

Però llavors va agusar la vista i es va adonar que no era la Claire la persona que hi havia asseguda al porxo de casa fent rodolar les aspes d'un molinet de colors que hi havia plantat en un test de flors. Era el xicot de la Claire, el noi que la Mac havia estimat en secret durant anys. En Blake.

El noi va alçar el cap quan el cotxe es va aturar. Hi havia un deix de desesperació en la seva mirada. Va obrir la boca, però no n'hi van sortir paraules i la va tornar a tancar. La Mac va notar una fiblada al cor. Els seus cabells esbullats i els ulls blaus amb les pestanyes llargues encara li tallaven la respiració. I se'l veia tan... trist. Com si la trobés a faltar.

La Mac va veure que tenia una cosa a la falda. Era una capsa blanca de la pastisseria de la seva germana i un sobre quadrat blanc. Tot d'una li va venir un record: el dia que es va trobar amb en Blake, feia una setmana, per assajar les cançons del grup on tocaven junts. Semblava que haguessin passat anys. La Mac feia molt de temps que mantenia les distàncies amb en Blake: des que la Claire havia començat a sortir amb ell tot i saber que la Mac n'estava enamorada. Però aquell dia a la pastisseria van connectar... com en els vells temps.

Va tancar els ulls, inundada pel record del tacte dels seus llavis. En aquell moment es va sentir tan bé i alhora tan malament...

Però el punt dèbil de la Mac de seguida es va endurir com una roca. Va pensar en la següent vegada que havia vist en Blake a la pastisseria: era allà amb la Claire després de l'audició a la Juilliard School. Estaven agafats de la mà, ben juntets, com un front unit. «Li vaig dir a en Blake que et distragués una mica», se n'havia burlat la Claire. «Sabia que ho deixaries estar tot. Fins i tot els assajos per a l'audició. Ah, i per cert, de totes aquelles confessions que li vas fer, perquè ho sàpigues, en Blake m'ho explicava tot. També que tocaries Txaikovski». Va mirar la Mac amb els ulls encesos de ràbia i d'odi. «I no hem tallat. Estem més units que mai».

En Blake no havia gosat mirar la Mac als ulls quan ella li va preguntar si tot allò era veritat. Però no calia. El cap cot i l'expressió de culpabilitat ja ho deien tot.

Ara, la Mac va sortir del cotxe i va seguir els seus pares cap a casa per la porta del garatge.

—No vull parlar amb tu —li va etzibar.

En Blake va baixar del porxo i va córrer pel camí d'entrada.

—Em sap molt de greu, Macks. De debò. Em sap molt i molt de greu.

La Mac es va aturar de cop. Tenia ganes de plorar. La mare li va tocar el braç.

—Reina, estàs bé?

—Sí —va contestar amb un fil de veu. No li havia explicat a la mare el drama Blake-Claire, no solien parlar d'aquestes coses. Li va fer el somriure més valent que va poder—. Només necessito un segon, mare, si et sembla bé.

—Cinc minuts —va dir la senyora Wright, que va mirar en Blake amb cautela abans d'entrar cap a dins.

La Mac es va girar i va mirar en Blake, que va allargar una mà per tocar-li el braç. Ella va intentar apartar-se'n, com un acte reflex, però es va quedar quieta. El noi desprenia aquella olor agradable de *cupcakes* i sucre llustre.

—Ho sento —va començar en Blake.

—No vull escoltar-te —va dir la Mac, cansada. Però en Blake va continuar.

—Macks. És veritat que la Claire em va demanar que sortís amb tu, per distreure't. —Va fer una ganyota—. Però quan vaig saber el que senties, i el que sentia jo, no vaig voler continuar amb el seu joc. Ets tu la que m'ha agradat des de sempre. No volia fer-te mal. Em vaig sentir molt malament per tot plegat.

La Mac va esbufegar.

—Però això no et va pas impedir dur a terme el vostre pla. —Dir-li a la Claire que ella tocava Txaiovski, així la

Claire assajaria la mateixa peça i la tocaria primer. Intentar distreure-la abans de l'audició més important de la seva vida—. Vas estar a punt d'espatllar-ho tot.

—Ja ho sé, soc un imbècil. —En Blake va clavar una puntada de peu a una pedra del terra—. Només perquè ho sàpigues, he tallat amb la Claire. Aquesta vegada de debò. Vull sortir amb tu, Mac..., si tu encara ho vols.

En els moments més foscos de la Mac al llarg dels últims dies, s'havia imaginat una escena com aquella, amb en Blake que venia arrossegant-se per suplicar-li perdó. Però ara que estava passant de debò, no sentia ni la meitat de la satisfacció que s'imaginava. Se'l va quedar mirant fixament, una mica sorpresa. Primer li feia aquella mala passada i després tenia la cara de demanar-li per sortir?

—Té —va dir en Blake amb veu nerviosa. Li va oferir la capsa i el sobre—. Això és per a tu...

La Mac sabia que el noi no marxaria fins que ella obrís la tapa. A dins hi havia un *cupcake* amb un violí fet de cucs de gominola. El glacejat era una mica grumollós; era evident que l'havia fet en Blake mateix. La Mac va intentar imaginar-s'ho: el noi davant d'un bol, barrejant els ingredients, després comprovant el *cupcake* al forn, i finalment adornant-lo amb les gominoles. Semblava molt d'esforç per dedicar a una persona a qui havia intentat sabotejar.

—Felicitats per la Juilliard —va dir en Blake amb veu suau—. Estic molt orgullós de tu.

La Mac va alçar el cap.

—Com ho saps, que hi he entrat?

En Blake va parpellejar. S'havia quedat parat. I llavors la Mac ho va entendre: ho sabia perquè l'hi havia dit la Claire. I això volia dir que ells dos encara parlaven.

—M'ho va dir la Claire, però va ser l'última cosa que em

va dir abans de tallar —va explicar en Blake de seguida, com si hagués captat els pensaments de la Mac—. És increïble, Macks. T'ho mereixes. —Se li va acostar una mica més—. Què he de fer perquè em perdonis? Tinc alguna possibilitat?

La Mac va notar que se li omplien els ulls de llàgrimes. Tan sols uns dies enrere hauria donat qualsevol cosa per sentir en Blake dient allò: que era ella la que li agradava, que volia sortir amb ella. Durant molt de temps havia tingut aquell noi en un pedestal, el desitjava moltíssim però era inabastable.

En canvi, ara, no era res de tot allò. Simplement era en Blake, el traïdor. En Blake, el noi que no l'entenia: com volia que tornés a confiar en ell després del que li havia fet? Com podria tornar a ser el Blake perfecte i ideal amb el qual ella havia fantasiejat tant de temps?

Va tancar la capsa del *cupcake*.

—No en tens cap —va deixar anar, i tot seguit va agafar el sobre sense obrir i se'n va anar cap a dintre.

I quan va tancar la porta va deixar tots els pensaments d'en Blake a fora.